

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 69/2019
06.02.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Игора Томића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.60/18 од 20.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.671/18 од 19.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 06. фебруара 2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Игора Томића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.60/18 од 20.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.671/18 од 19.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.60/18 од 20.04.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, па пошто су му претходно, применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ утврђене појединачне казне за свако од извршеног кривичног дела, и то за кривично дело из члана 206. став 1. КЗ казна затвора у трајању од девет месеци а за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ казна затвора у трајању од пет месеци, окривљени је на основу члана 60. став 2. тачка 2. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 27.12.2017. године до 20.04.2018. године. Истовремено је одређено да ће се изречена казна затвора извршити без примене електронског надзора, у просторијама у којима окривљени станује, које не сме напуштати осим у

случајевима прописаним Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, уз упозорење да ће му суд, ако једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка Основном суду у Сурдулици износ од 2.800,00 динара, те Основном јавном тужилаштву у Владичином Хану износ од 46.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан и да оштећеној ББ на име накнаде штете исплати износ од 100.853,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а оштећени ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.671/18 од 19.09.2018. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Владичином Хану, пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.60/18 од 20.04.2018. године преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном АА за кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од две године, а за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, након чега је окривљени применом члана 60. став 2. тачка 2. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца, коју казну му је на основу члана 63. став 1. КЗ урачунато време проведено у притвору од 27.12.2017. до 20.04.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Игор Томић, због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију, уз истовремени захтев да се на основу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се издржавање изречене казне одлаже, односно прекида до окончања поступка по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав

захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, само формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, с тим у вези у образложењу захтева бранилац истиче да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног јер је осуђен на временски дугу казну затвора иако је до сада неосуђиван, као и да суд није дао адекватан значај утврђеним олакшавајућим околностима, нити чињеници да на страни окривљеног отежавајућих околности није било, а којим наводима захтева се у суштини указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, због које повреде подношење овог ванредног правног лека у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено окривљеном преко браниоца због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, те да се суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић